

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2021. gada 14. aprīlī*

Ekonomikas un monetārā politika – Kredītiestāžu prudenciālā uzraudzība – Regulas (ES) Nr. 1024/2013 4. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 3. punkts – Sviras rādītāja aprēķināšana – ECB daļējs atteikums atļaut tādu riska darījumu izslēgšanu, kuri atbilst noteiktiem nosacījumiem – Regulas (ES) Nr. 575/2013 429. panta 14. punkts – Visu atbilstošo konkrētās lietas apstākļu pārbaudes neveikšana – *Res judicata* spēks – LESD 266. pants

Lietā T-504/19

Crédit lyonnais, Liona (Francija), ko pārstāv *A. Champsaur* un *A. Delors*, advokātes,

prasītāja,

pret

Eiropas Centrālo banku (ECB), ko pārstāv *J. Poscia*, *R. Ugena* un *F. Bonnard*, pārstāvji, kuriem palīdz *H.-G. Kamann*, advokāts,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru lūdz atcelt ECB 2019. gada 3. maija Lēmumu ECB-SSM-2019-FRCAG-39, kas pieņemts saskaņā ar Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko ECB uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.), 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 10. pantu un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.; labojumi – OV 2013, L 208, 68. lpp., un OV 2013, L 321, 6. lpp.), 429. panta 14. punktu, ciktāl šajā lēmumā prasītājai ir liegta atļauja no sviras rādītāja aprēķina izslēgt dažus riska darījumus,

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja *V. Tomljenoviča* [*V. Tomljenović*], tiesneši *F. Šalins* [*F. Schalin*] un *I. Nemms* [*I. Nömm*] (referents),

sekretāre: *M. Maresko* [*M. Marescaux*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 7. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Prasītāja *Crédit lyonnais* ir Francijas sabiedrība ar ierobežotu atbildību, kurai ir atļauta darboties kā kredītiestādei. Tā ir *Crédit agricole SA* meitasuzņēmums. Līdz ar to tā ir pakļauta tiešai Eiropas Centrālās bankas (ECB) prudenciālajai uzraudzībai.
- 2 2015. gada 5. maijā *Crédit agricole* savā un grupas *Crédit agricole*, kurā ietilpst prasītāja, struktūru vārdā lūdza ECB atļauju no sviras rādītāja aprēķina izslēgt riska darījumus, ko veido tajā parakstīto regulēto produktu summas, kuras tai ir jānodod *Caisse des dépôts et consignations (CDC)*, kas ir Francijas valsts iestāde, atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.; labojumi – OV 2013, L 208, 68. lpp., un OV 2013, L 321, 6. lpp.), 429. panta 14. punktam.
- 3 Attiecīgie produkti ir *livret A* [krājgrāmatiņa A], kas reglamentēta *code monétaire et financier français* [Francijas Monetārā un finanšu kodeksa] (turpmāk tekstā – “*CMF*”) L.221-1. līdz L.221-9. pantā, *livret d'épargne populaire (LEP)* [populārā krājgrāmatiņa], kura reglamentēta *CMF* L.221-13. līdz L.221-17-2. pantā, un *livret de développement durable et solidaire (LDD)* [ilgtspējīgas un solidāras attīstības krājgrāmatiņa], kas regulēta *CMF* L.221-27. pantā. Saskaņā ar *CMF* L.221-5. pantu daļa no kopējiem noguldījumiem, kas saņemti saskaņā ar *livret A* un *LDD*, tiek centralizēta *CDC* pārvaldītā uzkrājumu fondā. Tas pats attiecas uz *LEP* saskaņā ar *CMF* R.221-58. pantu.
- 4 2016. gada 24. augustā ECB pieņēma Lēmumu ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/165, kurš pieņemts saskaņā ar Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.), 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 10. pantu, kā arī Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. pantu un ar kuru tā atteica *Crédit agricole* atļauju izslēgt no sviras rādītāja aprēķina riska darījumus ar *CDC*, ko veido daļa no summām, kuras noguldītas saskaņā ar *livret A*, *LDD* un *LEP* un kuras prasītājai bija jānodod *CDC*. Šajā lēmumā ECB būtībā uzskatīja, ka no Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta formulējuma izriet, ka kompetentajām iestādēm – kuras tā aizstāj saskaņā ar Regulu Nr. 1024/2013 – ir rīcības brīvība, kas tām ļauj no sviras rādītāja aprēķina izslēgt vai neizslēgt riska darījumus, kuri atbilst šajā tiesību normā paredzētajiem nosacījumiem. Uzskatīdama, ka summas, kas nodotas *CDC*, joprojām veido attiecīgos riska darījumus *Crédit agricole* sviras rādītāja aprēķināšanai, ECB neapmierināja tās lūgumu.
- 5 ECB balstījās uz trim motīviem. Pirmais motīvs attiecās uz iekasēto uzkrājumu grāmatvedības uzskaiti. Otro motīvu veidoja *Crédit agricole* līgumiskais pienākums atmaksāt klientu noguldījumus neatkarīgi no *CDC* nodoto līdzekļu atmaksāšanas prasītājai. Trešais motīvs balstījās uz laikposmu starp *Crédit agricole* pozīciju un *CDC* pozīciju korekcijām līdzsvara atjaunošanas nolūkos. ECB uzskatīja, ka šajā laikposmā *Crédit agricole* varēja būt spiesta izmantot aktīvu ārkārtas pārdošanu, kamēr tā gaidīja līdzekļu nodošanu no *CDC*. ECB no šiem motīviem secināja, ka mehānisms *CDC* līdzekļu nodošanai *Crédit agricole* bija nepilnīgs, tādējādi radot prudenciālas bažas, kuras pamato prasītājas lūguma noraidīšanu.
- 6 Ar 2018. gada 13. jūlija spriedumu *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) Vispārējā tiesa atcēla ECB lēmumu, kas ir minēts šā sprieduma 4. punktā. Tā norādīja, ka pirmajos divos ECB uzsvērtajos motīvos ir pieļauta tiesību kļūda un ka trešajā motīvā ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.
- 7 2018. gada 26. jūlijā *Crédit agricole* savā vārdā, kā arī dažādu *Crédit agricole* grupas, kurā ietilpst prasītāja, struktūru vārdā no jauna lūdza atļauju no sviras rādītāja aprēķina izslēgt summas, kuras tai ir jānodod *CDC*.

- 8 2019. gada 21. februārī ECB paziņoja *Crédit agricole* lēmumprojektu par prasītās atkāpes piešķiršanu *Crédit agricole*, kā arī visām grupas *Crédit agricole* struktūrām, izņemot prasītāju, kurai ECB plānoja piešķirt tikai daļēju atkāpi.
- 9 2019. gada 6. martā *Crédit agricole* iesniedza apsvērumus par lēmumprojektu.
- 10 2019. gada 3. maijā ECB pieņēma lēmumu ECB-SSM-2019-FRCAG-39 (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), kas ir pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 429. panta 14. punktu.
- 11 Ar apstrīdēto lēmumu ECB atļāva no *Crédit agricole* un grupas struktūru sviras rādītāja aprēķina izslēgt daļu no summām, kuras ir noguldītas saskaņā ar *livret A*, *LDD* un *LEP* un kuras tām bija jānodod *CDC*, izņemot prasītāju, kam šī atkāpe tika piešķirta tikai 66 % apmērā.
- 12 Apstrīdētā lēmuma 2.1. punktā ECB norādīja, ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta a)–c) apakšpunktā paredzētie nosacījumi ir izpildīti, jo, vispirms, *CDC* ir uzskatāma par publiskā sektora struktūru, turpinot, riska darījumi ar *CDC* tiek apstrādāti prudenciālos nolūkos saskaņā ar šīs pašas regulas 116. panta 4. punktu un, visbeidzot, pastāv pienākums saskaņā ar *livret A*, *LDD* un *LEP* noguldīto uzkrājumu daļu nodot *CDC* vispārējas nozīmes ieguldījumu finansēšanas nolūkā. ECB būtībā uzsvēra arī, ka šie nosacījumi nav izpildīti attiecībā uz regulēto uzkrājumu daļu, attiecībā uz kuru nav pienākuma to nodot *CDC*, neatkarīgi no tās izlietojuma mērķiem.
- 13 Apstrīdētā lēmuma 2.2. punktā, pirmkārt, ECB atgādināja, ka kompetento iestāžu rīcības brīvības atzišana saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta īstenošanu tām ļauj izšķirties starp diviem mērķiem, kas ir, pirmām kārtām, ievērot sviras rādītāja loģiku, kas nozīmē, ka šī rādītāja aprēķinā ir iekļaujams kredītiestādes kopējās riska darījumu vērtības mērs bez svēruma atkarībā no riska pakāpes, un, otrām kārtām, atļaut, ka noteikti riska darījumi, kuriem ir sevišķi zems riska profils un kuri neizriet no kredītiestādes ieguldījumu izvēles, nav būtiski sviras rādītāja aprēķinā un var tikt no tā izslēgti.
- 14 Otrkārt, ECB uzsvēra, ka laikposms starp kredītiestāžu pozīciju un *CDC* pozīciju korekciju rada noteiktu risku kredītiestādēm, jo tās joprojām ir atbildīgas par noguldījumiem attiecībā uz noguldītājiem, un pienākums tos atmaksāt pat pirms *CDC* summu nodošanas varētu tām likt pārdot augsti likvidus aktīvus vai veikt aktīvu ārkārtas pārdošanu ar tūlītēju diskontu. Tā uzsvēra, ka šī riska lielums ir atkarīgs no riska darījumu ar *CDC* koncentrācijas un ka līdz ar to augsta vai ievērojama riska darījumu ar *CDC* koncentrācija vismaz daļēji būtu jāatspoguļo sviras rādītājā.
- 15 Treškārt, lai līdzsvarotu abus šā sprieduma 13. punktā minētos mērķus, ECB izmantoja metodoloģiju, kurā ņem vērā, pirmkārt, centrālās valdības kredītkvalitāti, otrkārt, ārkārtas pārdošanas risku un, treškārt, aplūkojamo riska darījumu koncentrācijas vērtējumu. Šī metodoloģija esot nozīmējusi to, ka ECB piešķirtā atbrīvojuma kopējais īpatsvars būtu bijis tiktāl augstāks, ciktāl prudenciālie riski būtu bijuši mazāki.
- 16 Attiecībā uz Francijas centrālās valdības kredītkvalitāti apstrīdētā lēmuma 2.2.1. punktā ECB norādīja, ka nepastāv prudenciālas problēmas, kas būtu pamatojušas to, ka tā neapmierina lūgumu piešķirt atbrīvojumu riska darījumiem ar *CDC* attiecībā uz sviras rādītāja aprēķinu. Tomēr tā norādīja, ka vērtējums, ko Francijas Republikai ir piešķirušas ārējas kredītu novērtēšanas institūcijas (ĀKNI), nebija visaugstākais iespējamais un ka Francijas Republikas kredītriska mijmaiņas darījumu piecu gadu vērtējumu papildināja saistību neizpildes varbūtība, kas nebija vienāda ar nulli.
- 17 Attiecībā uz ārkārtas pārdošanas risku apstrīdētā lēmuma 2.2.2. punktā, pirmkārt, ECB norādīja, ka pozīciju korekcijas ar *CDC* laikposma sekas varēja būt tādas, ka kredītiestādei varēja nākties veikt šādus pārdošanas darījumus, lai veiktu atmaksājumus noguldītājiem, kamēr tā gaida *CDC* veikto līdzekļu pārskaitījumu. Otrkārt, tā uzskatīja – lai gan termiņš, kas ir isāks nekā piecas dienas, nozīmē

gandrīz tūlītēju pārskaitījumu, kurā ir ietverts tikai ierobežots ārkārtas pārdošanas risks, pozīciju korekcijas ar *CDC* dekādes sistēmā bija paredzēts termiņš, kas var sasniegt desmit dienas. Treškārt, ECB norādīja, pirmām kārtām, ka neseno banku krīžu laikā 10–30 % kredītiestāžu noguldījumu – pat garantēto – tika izņemti mazāk nekā piecu dienu laikā un, otrām kārtām, ka būtībā *livret A* ir augstāka likviditāte nekā krājkontam. Ceturtkārt, ECB uzsvēra – lai gan 2016. gada 24. augusta lēmumā tā bija atzinusi, ka pozīciju korekcijas ar *CDC* laikposms nerada likviditātes risku, tas bija saistīts ar vērtējumu par likviditātes seguma prasībām, kas atšķiras no sviras rādītāja vērtējuma. Piektkārt, attiecībā it īpaši uz prasītāju ECB norādīja, ka 30 % noguldījumu izņemšana mazāk nekā piecās dienās veidoja 5,4 miljardus EUR.

- 18 Attiecībā uz riska darījumu ar *CDC* koncentrācijas vērtējumu apstrīdētā lēmuma 2.2.3. punktā ECB, pirmām kārtām, uzsvēra solidaritātes mehānisma esamību grupā *Crédit agricole*, kas ietver tiesisku pienākumu saistītajām struktūrām sniegt savstarpēju atbalstu kapitāla un likviditātes veidā, un tas pamato to, ka saistīto struktūru koncentrācijas risks tiek vērtēts grupas līmenī. No tā ECB secināja, ka nepastāv koncentrācijas risks Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/36/ES (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV 2013, L 176, 338. lpp.), 81. panta izpratnē.
- 19 Otrām kārtām, attiecībā it īpaši uz prasītāju tā norādīja, ka uz to neattiecas grupas *Crédit agricole* solidaritātes mehānisms un ka līdz ar to koncentrācijas risks attiecībā uz prasītāju bija jāvērtē subkonsolidēti. Ciktāl riska darījumu ar *CDC* proporcija attiecībā pret prasītājas pirmā līmeņa kapitālu 2015. gadā bija 134 % un 2018. gadā – 231 %, ECB konstatēja riska darījumu ar *CDC* koncentrācijas riska esamību.
- 20 ECB secināja, ka, lai mazinātu ietekmi, kāda uz kapitālu bija noguldījumu masveida izņemšanai, bija piesardzīgi prasītājas sviras rādītāja aprēķinā iekļaut noteiktu riska darījumu ar *CDC* līmeni, ko tā noteica 34 % apmērā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 21 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 12. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību.
- 22 2020. gada 30. jūnijā Vispārējā tiesa lūdza ECB informāciju atbilstoši tās Reglamenta 89. pantā paredzētajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem. Pēc tam, kad prasītāja 2020. gada 28. septembrī iesniedza apsvērumus par ECB atbildi, 2020. gada 15. oktobrī šai pēdējai tika uzdoti papildu jautājumi.
- 23 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (otrā palāta) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu.
- 24 2020. gada 7. decembra tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas mutvārdos uzdotajiem jautājumiem.
- 25 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā prasītājai ir liegta atļauja no sviras rādītāja aprēķina izslēgt 34 % no tās riska darījumiem ar *CDC*;
 - piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 26 ECB prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 27 Ar prasības pieteikumu prasītāja apstrīd apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, kas tika pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1024/2013 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu un Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu.
- 28 Saskaņā ar Regulas Nr. 1024/2013 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu ECB ir uzticēts uzdevums “nodrošināt atbilstību 4. panta 3. punkta pirmajā daļā minētajiem tiesību aktiem, kas nosaka prudenciālās prasības kredītiestādēm tādās jomās kā pašu kapitāls, vērtspapīrošana, lielo riska darījumu limiti, likviditāte, svira un attiecībā uz pārskatu sniegšanu un informācijas publiskošanu par minētajiem jautājumiem”. Turklāt, tā kā prasītāja pieder grupai, kas ir pakļauta tiešai ECB prudenciālajai uzraudzībai, šī uzdevuma izpilde vienotajā uzraudzības mehānismā ir tieši uzticēta ECB, nevis valsts iestādēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB*, T-122/15, EU:T:2017:337, 63. punkts).
- 29 Saskaņā ar Regulas Nr. 1024/2013 4. panta 3. punktu, “lai veiktu ar šo regulu uzticētos uzdevumus un ar mērķi nodrošināt augstus uzraudzības standartus, ECB piemēro visus attiecīgos Savienības tiesību aktus”. Viens no šiem attiecīgajiem tiesību aktiem ir Regula Nr. 575/2013.
- 30 Saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu “kompetentās iestādes var atļaut iestādei izslēgt no riska darījumu vērtības mēra riska darījumus, kuri atbilst visiem turpmāk minētajiem nosacījumiem: a) tie ir riska darījumi ar publiskā sektora struktūru; b) tiem piemēro pieeju, kas ir saskaņā ar 116. panta 4. punktu; c) tie izriet no noguldījumiem, kurus iestādei ir juridisks pienākums nodot a) apakšpunktā minētajai publiskā sektora struktūrai vispārējās nozīmes ieguldījumu finansēšanas nolūkā”.
- 31 Kā atgādināts šā sprieduma 10.–20. punktā, ECB ar apstrīdēto lēmumu daļēji atteicās apmierināt prasītājas lūgumu saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu no sviras rādītāja aprēķina izslēgt visus tās riska darījumus ar *CDC*, kurus daļēji veido kā regulētie uzkrājumi saņemtie noguldījumi, kas tai ir jānodod *CDC*. ECB izmantoja metodoloģiju, kurā ņēma vērā, pirmkārt, centrālās valdības kredītkvalitāti, otrkārt, ārkārtas pārdošanas risku un, treškārt, aplūkojamo riska darījumu koncentrācijas vērtējumu. Šie kritēriji tika vērtēti motīvos, kas minēti attiecīgi apstrīdētā lēmuma 2.2.1.–2.2.3. punktā.
- 32 Prasības atbalstam prasītāja izvirza trīs pamatus.
- 33 Pirmais pamats attiecas uz LESD 266. panta pārkāpumu. Tajā prasītāja būtībā apgalvo, ka visi trīs motīvi, kurus ECB ir izvirzījusi apstrīdētajā lēmumā, neatbilst pareizai 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) izpildei. Otrais pamats īpaši attiecas uz motīvu par koncentrācijas risku, ko veidojot prasītājas riska darījumi ar *CDC*. Tas būtībā attiecas uz ECB pieļautām tiesību kļūdām. Ar trešo pamatu tiek apstrīdēta apstrīdētā lēmuma motīvu pamatotība, un tas attiecas uz ECB pieļautām acīmredzamām kļūdām vērtējumā.

Par pirmo pamatu, kas būtībā attiecas uz LESD 266. panta pārkāpumu

- 34 Prasītāja apgalvo, ka visus trīs apstrīdētā lēmuma motīvus – proti, centrālās valdības kredītkvalitātes vērtējumu, ārkārtas pārdošanas risku, kas ir saistīts ar desmit dienu korekcijas termiņu, un tās riska darījumu ar CDC augsto koncentrāciju –, ar kuriem ECB atteicās pilnībā apmierināt lūgumu, kas iesniegts atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktam, ciktāl tas uz to attiecas, Vispārējā tiesa jau vērtēja un noraidīja 2018. gada 13. jūlija spriedumā *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), kuram esot *res judicata* spēks. Šajā ziņā tā atsauca uz minētā sprieduma 61.–63., 66., 80. un 81. punktu.
- 35 Saskaņā ar LESD 266. panta pirmo daļu iestādei, kura izdevusi atcelto aktu, ir jāveic pasākumi atceļošā sprieduma izpildei. Šajos noteikumos ir paredzēts kompetenču sadalījums starp tiesu un administratīvo iestādi, saskaņā ar kuru iestādei, kas ir pieņēmusi atcelto aktu, ir jānosaka pasākumi, kas ir vajadzīgi, lai izpildītu atceļošo spriedumu (skat. spriedumu, 2014. gada 5. septembris, *Éditions Odile Jacob/Komisija*, T-471/11, EU:T:2014:739, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 36 Šajā ziņā, lai izpildītu atceļošā sprieduma prasības un to pilnībā īstenotu, attiecīgajai iestādei saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jāievēro ne tikai sprieduma rezolutīvā daļa, bet arī motīvu daļa, uz kuru balstoties ir taisīts šis spriedums un kura ir nepieciešamais pamatojums tajā ziņā, ka motīvu daļa ir vajadzīga, lai noteiktu precīzu rezolutīvajā daļā nolemtā nozīmi. Šajā ziņā šie motīvi ir tie, kuros, no vienas puses, ir identificēta konkrēta tiesību norma, kas tiek uzskatīta par prettiesisku, un kuri, no otras puses, atspoguļo rezolutīvajā daļā konstatētos nelikumības konkrētus iemeslus, un attiecīgajai iestādei tas ir jāņem vērā, aizstājot atcelto tiesību aktu (spriedumi, 1988. gada 26. aprīlis, *Asteris u.c./Komisija*, 97/86, 99/86, 193/86 un 215/86, EU:C:1988:199, 27. punkts; 2003. gada 6. marts, *Interporc/Komisija*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 29. punkts, un 2005. gada 13. septembris, *Recalde Langarica/Komisija*, T-283/03, EU:T:2005:315, 50. punkts).
- 37 LESD 266. pantā ir noteikts, ka attiecīgajai iestādei ir jāpārlicinās, vai jebkurā aktā, ar kuru ir paredzēts aizstāt atcelto tiesību aktu, nav pieļauti tie paši pārkāpumi, kas ir norādīti spriedumā, ar kuru ir atcelts tiesību akts (spriedumi, 2003. gada 6. marts, *Interporc/Komisija*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 30. punkts, un 2005. gada 13. septembris, *Recalde Langarica/Komisija*, T-283/03, EU:T:2005:315, 51. punkts).
- 38 Visbeidzot ir jāuzsver, ka ar LESD 266. pantu iestādei, kura izdevusi atcelto aktu, ir jāveic tikai tādi pasākumi, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu atceļošā sprieduma izpildi (spriedumi, 2003. gada 6. marts, *Interporc/Komisija*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 30. punkts, un 2014. gada 5. septembris, *Éditions Odile Jacob/Komisija*, T-471/11, EU:T:2014:739, 57. punkts). Process, kura mērķis ir aizstāt atceltu aktu, tādējādi var tikt atsākts tieši no tā brīža, kad prettiesiskums tika pieļauts (skat. spriedumu, 2007. gada 29. novembris, *Itālija/Komisija*, C-417/06 P, nav publicēts, EU:C:2007:733, 52. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2014. gada 5. septembris, *Éditions Odile Jacob/Komisija*, T-471/11, EU:T:2014:739, 58. punkts).
- 39 Prasītājas argumentācija ir jāsadala trīs daļās atkarībā no tā, vai apgalvotā 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) neievērošana ir notikusi ar motīviem, kas izklāstīti attiecīgi apstrīdētā lēmuma 2.2.1., 2.2.2. vai 2.2.3. punktā.

Par motīvu attiecībā uz centrālās valdības kredītkvalitāti (apstrīdētā lēmuma 2.2.1. punkts)

- 40 Prasītāja atgādina, ka 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) izpilde nozīmēja, ka ECB ir jāpārbauda un jānosaka Francijas Republikas saistību neizpildes riska ticamība. Apstrīdētajā lēmumā ECB esot atzinusi, ka nepastāvot īpašas prudenciālas bažas attiecībā uz centrālās valdības spēju pildīt tās pienākumus, un esot vienīgi uzsvērusi, ka ĀKNI Francijas Republikai

piešķirtais vērtējums neesot visaugstākais iespējamais un ka saistību neizpildes iespējamība neesot vienāda ar nulli. Šie elementi neļaujot noteikt saistību neizpildes ticamību, tas ir, saprātīgu iespējamību.

- 41 ECB norāda, ka Francijas valsts pārvaldes kredīt kvalitātes kritērijs ir tikai viens no kritērijiem, kas tika vērtēti apstrīdētajā lēmumā. ECB piebilst, ka tā apstrīdētajā lēmumā veica šā saistību neizpildes riska ticamības analīzi, kuras rezultātā tā piešķīra Francijas Republikai kredīt kvalitātes pakāpi 1 atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 114. panta 2. punktam, t.i., normai, uz kuru ir atsauce 429. panta 14. punktā, saskaņā ar 116. panta 4. punktu. ECB atgādina, ka tā noteica tāda saistību neizpildes riska esamību, kas ir nepietiekams, lai ar to vien pamatotu atteikumu piemērot lūgto atbrīvojumu, tomēr tas nebija vienāds ar nulli.
- 42 ECB norāda, ka Vispārējā tiesa atcēla tās analīzi tikai tiktāl, cik tā, lai noraidītu lūgumu piemērot atbrīvojumu, bija noteikusi, ka, principā un nevērtējot konkrēto gadījumu, var būt tā, ka valsts nepilda maksāšanas saistības. ECB no tā secina, ka, lai izpildītu 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) prasības, tai bija vienīgi jāvērtē Francijas Republikas saistību neizpildes risks, jo uz jautājumu par to, vai tas ir ticams vai ne, attiecas tās rīcības brīvības izmantošana.
- 43 Vispārējā tiesa norāda, ka 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 59.–62. un 66. punktā tika konstatēta ECB tiesību kļūda tikai tiktāl, cik ECB bija vienīgi uzsvērusi iespējamību, ka Francijas Republika var neizpildīt maksāšanas saistības, bet nebija veikusi šādas ticamības analīzi. No tā izriet, ka ar minēto spriedumu ECB netika liegts savā analizē ņemt vērā Francijas Republikas saistību neizpildes iespējamību, bet tai bija pienākums veikt šā riska ticamības analīzi.
- 44 No apstrīdētā lēmuma 2.2.1. punkta izriet, ka ECB atsaucās uz diviem elementiem, lai secinātu, ka, lai gan Francijas centrālās valdības kredīt kvalitāte neatklāj prudenciālas problēmas, kas pamatotu to, ka netiek apmierināts lūgums piemērot atbrīvojumu riska darījumiem ar CDC attiecībā uz sviras rādītāja aprēķinu, Francijas Republikas saistību neizpildes risks nav vienāds ar nulli. Šie divi elementi ir, pirmkārt, apstākļi, ka ĀKNI šai valstij piešķirtais vērtējums nebija visaugstākais iespējamais, un, otrkārt, apstākļi, ka Francijas kredītriska mijmaiņas darījumu piecu gadu vērtējumam bija pievienota saistību neizpildes iespējamība 0,611 % apmērā.
- 45 Tādējādi, tā kā ECB apstrīdētajā lēmumā veica Francijas Republikas saistību neizpildes ticamības analīzi, tā nav pārkāpusi 2018. gada 13. jūlija spriedumu *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), un līdz ar to argumentācija, ko prasītāja šajā ziņā ir formulējusi pirmā pamata pirmajā daļā, ir jānoraida.
- 46 Prasītājas kritika par to, ka ECB neesot pierādījusi Francijas Republikas saistību neizpildes ticamību, faktiski attiecas uz ECB analīzes pamatotību. Tādējādi vajadzības gadījumā tā būs jāvērtē saistībā ar trešo pamatu.

Par motīvu attiecībā uz riska darījumu ar CDC koncentrācijas līmeni (apstrīdētā lēmuma 2.2.3. punkts)

- 47 Prasītāja uzskata, ka ECB nevarēja ņemt vērā riska darījumu ar CDC koncentrācijas līmeņa kritēriju, nepārkāpjot 2018. gada 13. jūlija spriedumu *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472). Pirmām kārtām, tā atgādina, ka Vispārējā tiesa tajā lēma, ka koncentrācijas kritērijs varētu būt atbilstīgs tikai gadījumā, ja Francijas Republikas veiktas maksājuma saistību neizpildes dēļ nevarētu atgūt no CDC summas, kuras nodotas kā regulētie uzkrājumi. Otrām kārtām, tā apgalvo, ka ECB nav pierādījusi šādas saistību neizpildes ticamību.

- 48 ECB atbild, ka, tā kā tā pārbaudīja un pierādīja Francijas Republikas saistību neizpildes iespējamību, tai bija tiesības ņemt vērā prasītājas riska darījumu ar *CDC* koncentrācijas līmeni. Tā piebilst, ka šis motīvs nebija izšķirīgs kritērijs un ka tas tika vērtēts, ņemot vērā citus identificētos kritērijus, kā to apliecina apstrīdētajā lēmumā izmantotā metodoloģija.
- 49 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 63. punktā ir nolemts – tā kā ECB nav pārbaudījusi Francijas Republikas maksājuma saistību neizpildes ticamību, arī uzsvērtais prasītājas riska darījumu ar *CDC* apjoms pats par sevi nevar pamatot šo riska darījumu ņemšanu vērā sviras rādītāja aprēķinā. Vispārējā tiesa norādīja, ka minētajam apjomam varētu būt nozīme tikai gadījumā, ja Francijas Republikas veiktas maksājuma saistību neizpildes dēļ prasītāja nevarētu atgūt no *CDC* summas, kuras nodotas kā regulētie uzkrājumi, un tad tai būtu jāveic aktīvu piespiedu pārdošana.
- 50 No tā izriet, ka ECB varēja, nepārkāpjot 2018. gada 13. jūlija spriedumu *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), ņemt vērā prasītājas riska darījumu ar *CDC* koncentrācijas līmeni, ciktāl šī ņemšana vērā bija saistīta ar pārbaudi par Francijas Republikas maksājuma saistību neizpildes ticamību. Kā tika izklāstīts šā sprieduma 44. un 45. punktā, ECB veica šādu pārbaudi.
- 51 Līdz ar to pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida.

Par motīvu attiecībā uz ārkārtas pārdošanas risku (apstrīdētā lēmuma 2.2.2. punkts)

- 52 Prasītāja atgādina, ka 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) pienācīga izpilde prasīja, lai ECB veic regulēto uzkrājumu padziļinātu pārbaudi ar nolūku novērtēt, vai bija iedomājams, ka [regulēto uzkrājumu] izņemšana varētu būt tik apjomīga un pēkšņa, ka pārsniegtu “ārkārtīgas spriedzes apstākļus”, kas ir paredzēti likviditātes rādītāja aprēķināšanā. Tā apgalvo, ka ECB nav veikusi šādu pārbaudi.
- 53 Pirmkārt, ECB neesot pierādījusi, kādā ziņā laika starpība, attiecībā uz kuru tā atzīst, ka tā nerada nekādu likviditātes risku, tomēr varētu radīt sviras risku.
- 54 Otrkārt, ECB esot aprobežojusies tikai ar vispārējiem un hipotētiskiem apsvērumiem, nevērtējot regulēto uzkrājumu īpatnības. Šajā ziņā tā apgalvo, ka ECB apstrīdētajā lēmumā norādīto hipotēzi par noguldījumu pēkšņu un masveida izņemšanu nepierāda neviens konkrēts fakts un to nevar attiecināt uz regulētajiem uzkrājumiem, kuriem ir divkārsa valsts garantija attiecībā gan uz noguldītājiem, gan kredītiestādēm, un tas ir drošs patvērumis krīzes gadījumā.
- 55 Tā piebilst, ka ECB argumentu pamatā esot apgalvojums, ka nesens precedents esot pierādījis, ka regulēto uzkrājumu masveida izņemšana (10–30 % noguldīto līdzekļu) var notikt īsā termiņā. Šajā ziņā tā apstrīd gan to, ka apstrīdētajā lēmumā nav skaidrojuma par šī piemēra, uz kura ECB balstījās, pazīmēm, gan šā piemēra atbilstību.
- 56 No tā prasītāja secina, ka ne hipotēze par regulēto uzkrājumu masveida izņemšanu, ne hipotēze par aktīvu ārkārtas pārdošanu nav ticamas un ka ar šādu argumentāciju ECB nav ievērojusi 2018. gada 13. jūlija spriedumu *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472).
- 57 ECB atgādina, ka minētajā spriedumā Vispārējā tiesa lēma, ka pozīciju korekcijas laikposms var būt atbilstīgs kritērijs sviras riska vērtējumā, bet ne likviditātes riska vērtējumā gadījumā, ja noguldītāju veiktā [noguldījumu] izņemšana būtu tik liela, ka pārsniegtu “ārkārtīgas spriedzes apstākļus”, kas ir paredzēti likviditātes rādītāja aprēķināšanā.

- 58 ECB apgalvo, ka ir rūpīgi un objektīvi pārbaudījusi regulēto uzkrājumu pazīmes un tā rezultātā secinājusi, ka klientu [noguldījumu] izņemšana būtu varējusi pārsniegt “ārkārtīgas spriedzes apstākļus” un ka līdz ar to tai bija pamats savā vērtējumā izmantot korekcijas laikposma kritēriju. Šajā ziņā tā atgādina, ka pozīciju korekcijas ar *CDC* laikposms var būt desmit dienas, un tas nozīmē, ka tika piemērota apstrīdētajā lēmumā ietvertās tabulas otrā kolonna.
- 59 ECB atzīst, ka uzkrājumu produkti ir drošs patvērums krīzes laikos, bet būtībā tā uzskata, ka šai pazīmei nav saistības ar masveida [noguldījumu] izņemšanas risku (*bank run*), ko piemēro regulētajiem uzkrājumiem to lielās likviditātes dēļ. Šajā ziņā tā atgādina, ka nepastāv juridiski ierobežojumi minēto uzkrājumu izņemšanai, un tādējādi tie ir salīdzināmi ar klasiskajiem norēķinu kontiem. ECB piebilst, ka valsts garantija arī nevar nodrošināt pret jebkādu masveida [noguldījumu] izņemšanas risku, jo apstrīdētajā lēmumā ir atgādināts, ka tādu noguldījumu masveida izņemšana – 10–30 % apmērā –, uz kuriem attiecas garantijas sistēma, tika novērota neseno banku krīžu laikā.
- 60 ECB uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā minētā informācija ļauj novērtēt piemēra, uz kura tā balstījās, atbilstību.
- 61 Visbeidzot ECB būtībā uzsver, ka sviras riska pārbaude atšķiras no likviditātes riska pārbaudes un ka Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā nav paredzēta nekāda metode, kas izmantojama, vērtējot saistībā ar šo tiesību normu iesniegtos lūgumus.
- 62 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 70. un 71. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka riski, kas ir saistīti ar pārmērīgu sviru – proti, nepieciešamība veikt neparedzētus korektīvus pasākumus attiecībā uz uzņēmējdarbības plānu, tostarp aktīvu ārkārtas pārdošanu, kas varētu radīt zaudējumus vai atlikušo aktīvu vērtības korekcijas, – īstenojās likviditātes nepietiekamības dēļ. Minētā sprieduma 73.–78. punktā Vispārējā tiesa arī minēja, ka ECB lēmumos par likviditātes rādītāju bija uzskatījusi, ka pozīciju korekcijas ar *CDC* laikposms nerada likviditātes risku, un ka šai nostājai ir piekritusi arī Eiropas Banku iestāde (EBI) 2015. gada 15. decembra ziņojumā par neto stabila finansējuma prasībām saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 510. pantu. Šie konstatējumi lika Vispārējai tiesai izdarīt trīs secinājumus.
- 63 Pirmkārt, 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 79. punktā Vispārējā tiesa lēma, ka ECB principiālā nostāja, ka attiecīgais korekcijas laikposms būtu varējis veicināt tādu risku rašanos, kas ir saistīti ar pārmērīgu sviru, kaut arī tā neveido likviditātes risku, šīs nostājas vispārīguma dēļ ir acīmredzami kļūdaina.
- 64 Otrkārt, 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 80. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka pozīciju korekcijas ar *CDC* laikposmam attiecībā uz sviras risku, bet ne uz likviditātes risku, varētu būt bijusi nozīme vienīgi tādā gadījumā, ja ar regulētajiem uzkrājumiem saistītā noguldījumu izņemšana būtu tik liela, ka tā pārsniegtu “ārkārtīgas spriedzes apstākļus”, kas ir paredzēti likviditātes rādītāja aprēķināšanā saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 412. panta 1. punktu.
- 65 Treškārt, 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 81. punktā Vispārējā tiesa uzsvēra, ka šādas iespējamības ņemšana vērā, lai noraidītu prasītājas lūgumu, nedrīkst notikt, ECB padziļināti nepārbaudot regulēto uzkrājumu pazīmes. Šādai pārbaudei it īpaši būtu jārosina ECB pārlicināties, vai, ņemot vērā šīs pazīmes, ir iedomājams, ka regulēto uzkrājumu izņemšana varētu būt tik apjomīga un pēkšņa, ka prasītāja būtu spiesta izmantot Regulas Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 94) apakšpunktā paredzētos pasākumus bez iespējas sagaidīt līdzekļu pārskaitījumus no *CDC*, pamatojoties uz pozīciju korekciju.

- 66 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa neizslēdza, ka pozīciju korekcijas ar *CDC* laikposmu varētu ņemt vērā, vērtējot sviras risku – pat ja tas nerada problēmas, ņemot vērā likviditātes rādītāju, – tomēr tā šo iespējamību ierobežoja tikai attiecībā uz gadījumu, ja [noguldījumu] izņemšana pārsniegtu “ārkārtīgas spriedzes apstākļus”, kas ir paredzēti saistībā ar likviditātes rādītāju. Turklāt tā uzsvēra ECB pienākumu pamatot savu vērtējumu ar padziļinātu analīzi par regulēto uzkrājumu pazīmēm.
- 67 Apstrīdētā lēmuma 2.2.2. punktā ECB norādīja, ka regulētos uzkrājumus īstermiņā var skart masveida [noguldījumu] izņemšana (līdz 30 % termiņā, kas ir isāks nekā piecas dienas), neraugoties uz tiem piešķirto valsts garantiju. Šī vērtējuma pamatojumam ECB balstījās, pirmām kārtām, uz neseno banku krīžu pieredzi, no kuras izrietot, ka kredītiestāde pieredzēja noguldījumu izņemšanu 10–30 % apmērā mazāk nekā piecu dienu laikā, un, otrām kārtām, uz regulēto uzkrājumu īpašo likviditāti. Tā turklāt atgādināja, ka aplūkojamā noguldījumu izņemšana 30 % apmērā prasītājam nozīmējot ap 5,4 miljardu EUR atmaksāšanu.
- 68 No tā izriet, ka, no vienas puses, atsaucoties uz masveida un īsā laikposmā veiktu [noguldījumu] izņemšanu, ECB to, ka tiek ņemts vērā prasītājas un *CDC* pozīciju korekcijas laikposms, ierobežoja ar gadījumu, kas minēts 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 80. punktā, un tādējādi tā nepārkāpa šā spieduma *res judicata* spēku šajā ziņā. Līdz ar to ir jānoraida prasītājas pirmā pamata trešajā daļā šajā ziņā izvirzītie argumenti.
- 69 No otras puses, attiecībā uz jautājumu, vai ECB rīkojās atbilstoši 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 81. punktam, veicot regulēto uzkrājumu padziļinātu analīzi, Vispārējā tiesa uzskata, ka šis jautājums ir saistīts ar apstrīdētā lēmuma pamatotības vērtējumu un ka tas ir jāvērtē kopā ar trešo pamatu.

Par otro pamatu attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta un 400. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu

- 70 Šo pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma 2.2.2. punktā minētā motīva par prasītājas riska darījumu ar *CDC* koncentrācijas līmeni tiesiskumu, var sadalīt divās daļās.
- 71 Pirmajā daļā prasītāja būtībā pārmet ECB, ka tā ir balstījusies uz riska darījumu ar *CDC* koncentrācijas risku, lai gan šādu risku nevarot ņemt vērā saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta īstenošanu.
- 72 Otrajā daļā prasītāja būtībā norāda, ka ECB ir piesavinājusies normatīvās pilnvaras, izmantojot vispārēji piemērojamu metodoloģiju šā riska vērtējumam, lai gan tai ir deleģētas vienīgi individuālas lēmuma pieņemšanas pilnvaras.

Par otrā pamata pirmo daļu, ar kuru apstrīd to, ka tiek ņemts vērā riska darījumu ar CDC koncentrācijas risks

- 73 Prasītāja uzskata – tas, ka tika ņemts vērā koncentrācijas risks, pierāda, ka ECB izmanto savas pilnvaras saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu citiem nolūkiem nekā tie, kuriem tai šīs pilnvaras ir deleģētas, proti, lai veiktu kontroli attiecībā uz riska darījumu ar *CDC* koncentrācijas risku, lai gan darījumi ar valsti netiek ņemti vērā šā riska aprēķināšanā, piemērojot Regulas Nr. 575/2013 400. panta 1. punkta a) apakšpunktu. Prasītāja no tā secina, ka ECB, pirmām kārtām, ir pārkāpusi Regulas Nr. 575/2013 400. panta 1. punkta a) apakšpunktu un, otrām kārtām, pilnvaras, kas tai deleģētas ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu, ir izmantojusi citam mērķim nekā šajā tiesību normā paredzētais.
- 74 ECB uzskata, ka prasītājas argumentācija ir jānoraida.

- 75 Būtībā šajā otrā pamata daļā prasītāja izvirza divus iebildumus attiecībā uz, no vienas puses, Regulas Nr. 575/2013 400. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu un, no otras puses, minētās regulas 429. panta 14. punkta pārkāpumu.
- 76 Iesākumā, ciktāl prasītāja apstrīd to, ka ECB ir ņēmusi vērā koncentrācijas risku, vērtējot sviras rādītāju, ir jānorāda, ka koncentrācijas riska jēdziens ir minēts gan Direktīvā 2013/36, gan Regulā Nr. 575/2013.
- 77 Saskaņā ar Direktīvas 2013/36 81. pantu:
“Kompetentās iestādes nodrošina, ka koncentrācijas risku, kas izriet no riska darījumiem ar katru darījumu partneri, tostarp centrāliem darījumu partneriem, savstarpēji saistītu darījumu partneru grupām un darījumu partneriem no tās pašas ekonomikas nozares vai ģeogrāfiskā apgabala vai kas nodarbojas ar tām pašām darbībām vai izstrādājumiem, vai kas izriet no kredītriska mazināšanas paņēmieni piemērošanas, un jo īpaši riskus, kas saistīti ar plašiem netiešiem kredītriska darījumiem, piemēram, attiecībā uz vienu nodrošinājuma izdevēju, izskata un kontrolē, tostarp izmantojot rakstisku kārtību un procedūras.”
- 78 Regulas Nr. 575/2013 395. panta 1. punkts attiecas uz klienta vai savstarpēji saistītas klientu grupas koncentrācijas risku. Būtībā tā mērķis ir novērst, ka ar tiem saistītie riska darījumi pārsniedz 25 % no iestādes pamatkapitāla vai 150 000 000 EUR, piemērojot visaugstāko sliekšni.
- 79 No tā izriet, ka koncentrācijas riska regulējuma un kontroles mērķis būtībā ir novērtēt kredītiestādes riska darījumu diversifikācijas līmeni un izvairīties no minēto riska darījumu ar noteiktiem darījumu partneriem pārāk lielas koncentrācijas.
- 80 Pirmkārt, par iebildumu attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta pārkāpumu – tiek uzdots jautājums, vai aplūkojamo riska darījumu ar CDC koncentrācijas līmenis ir atbilstīgs apsvērums saistībā ar šīs tiesību normas īstenošanu.
- 81 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 51. punktā Vispārējā tiesa uzsvēra, ka ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu kompetentajām iestādēm deleģētā rīcības brīvība tām ļauj izšķirties starp sviras rādītāja mērķi – kas ir kredītiestādes kopējās riska darījumu vērtības mērs bez svēruma atkarībā no riska pakāpes – un iespēju izslēgt no šī rādītāja aprēķina noteiktus riska darījumus, kuriem ir sevišķi zems riska profils un kuri neizriet no kredītiestādes ieguldījumu izvēles.
- 82 Gadījumā, ja darījuma partnera saistību neizpildes risku nevarētu izslēgt, attiecīgo riska darījumu koncentrācijas līmeni varētu uzskatīt par atbilstīgu apsvērumu saistībā ar ECB veicamo izšķiršanos.
- 83 To Vispārējā tiesa noteica 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 63. punktā. ECB arguments attiecībā uz riska darījumu ar CDC apjomu netika noraidīts tāpēc, ka šim apsvērumam neesot bijusi nozīme. Gluži pretēji, Vispārējā tiesa uzsvēra, ka riska darījumu ar CDC apjomam varētu būt nozīme gadījumā, ja Francijas Republikas maksājuma saistību neizpildes dēļ prasītāja nevarētu atgūt no CDC summas, kuras nodotas kā regulētie uzkrājumi, un tad tai būtu jāveic aktīvu piespiedu pārdošana.
- 84 Līdz ar to ECB nepieļāva tiesību kļūdu, ņemot vērā prasītājas riska darījumu ar CDC koncentrācijas līmeni saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta piemērošanu.
- 85 Otrkārt, attiecībā uz iebildumu par Regulas Nr. 575/2013 400. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu prasītāja būtībā norāda, ka ECB nevarēja ņemt vērā [risku darījumu ar] CDC koncentrācijas risku, jo šāda veida riska darījumi ir izslēgti no koncentrācijas riska aprēķina.

- 86 Protams, piemērojot Regulas Nr. 575/2013 400. panta 1. punkta a) apakšpunktu, riska darījumus ar CDC atbrīvo no šīs pašas regulas 395. panta 1. punkta piemērošanas, proti, tos neņem vērā, vērtējot ar šo tiesību normu paredzēto koncentrācijas risku. Tomēr aplūkojamais lēmums attiecas nevis uz šīs regulas 395. panta 1. punkta, bet gan tās 429. panta 14. punkta ievērošanu.
- 87 No tā izriet, ka Regulas Nr. 575/2013 400. panta 1. punkta a) apakšpunkts nav piemērojams šajā lietā un ka līdz ar to prasītāja nevar pārnest ECB, ka tā to ir pārkāpusi.
- 88 Tādējādi otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otrā pamata otro daļu, ar kuru būtībā tiek apstrīdēts tas, ka ECB ir piemērojusi vispārēji piemērojamu metodoloģiju

- 89 Prasītāja uzsver, ka pilnvaras, kas ECB deleģētas ar Regulu Nr. 1024/2013, attiecas vienīgi uz pārbaudi par to, vai kredītiestādes ievēro Regulu Nr. 575/2013, un ka tai nav nekādu normatīvo pilnvaru. Tā apgalvo, ka skalu attiecībā uz koncentrācijas līmeņiem, kas minēta apstrīdētajā lēmumā, ECB dēvē par vispārpiemērojamu, ciktāl tā ir piemērojama visām kredītiestādēm, kuras lūdz tām piemērot Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu. Tādējādi ECB esot tiekusies aplūkot vispārēju riska darījumu ar publiskā sektora struktūrām koncentrācijas risku un līdz ar to esot pārsniegusi pilnvaras, kas tai deleģētas ar Regulas Nr. 1024/2013 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu.
- 90 ECB uzskata, ka prasītājas argumentācija ir jānoraida.
- 91 Kā tika uzsvērts šā sprieduma 15. punktā, ECB apstrīdētajā lēmumā piemēroja metodoloģiju, kurā ņem vērā trīs kritērijus, tostarp aplūkojamo riska darījumu koncentrācijas līmeņa kritēriju. Šī metodoloģija ir atspoguļota tabulā, kurā ir precizēts atbrīvojuma īpatsvars, kas izriet no šo triju kritēriju mijiedarbības.
- 92 Ir jākonstatē, ka ar šo metodoloģiju ECB vienīgi paredzēja indikatīvu uzvedības normu attiecībā uz veidu, kā tā grasās izmantot pilnvaras, kas tai ir deleģētas ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktu.
- 93 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Eiropas Savienības tiesa ir atzinusi rīcības brīvības ierobežošanai līdzvērtīgu risinājumu tiesiskumu, neatkarīgi no tā, vai uzvedības norma ir ietverta iekšējos noteikumos (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1974. gada 30. janvāris, *Louwage/Komisija*, 148/73, EU:C:1974:7, 12. punkts, un 2018. gada 24. oktobris, *Fernández González/Komisija*, T-162/17 RENV, nav publicēts, EU:T:2018:711, 60. punkts) vai publicējamās pamatnostādnēs (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri u.c./Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209.–211. punkts, un 2013. gada 30. maijs, *Quinn Barlo u.c./Komisija*, C-70/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:351, 53. punkts).
- 94 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, šāda metodoloģija nenozīmē, ka ECB būtu pieņēmusi normatīvu aktu, kas pārsniedz ar Regulu Nr. 1024/2013 tai deleģētās pilnvaras. Ir runa tikai par indikatīvu uzvedības normu, kuras esamība neatbrīvo ECB no īpašas pārbaudes veikšanas par katru individuālo situāciju, un šīs pārbaudes rezultātā tā var nepiemērot minēto metodoloģiju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri u.c./Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209.–211. punkts).
- 95 Šajos apstākļos ECB bija tiesības apstrīdētajā lēmumā uzsvērt metodoloģiju, kuru tā grasījās izmantot saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punkta piemērošanu, ciktāl tā veica īpašu pārbaudi par prasītājas individuālo situāciju.
- 96 Tādējādi otrā pamata otrā daļa un līdz ar to minētais pamats kopumā ir jānoraida.

Par trešo pamatu attiecībā uz ECB pieļautām acīmredzamām kļūdām vērtējumā

- 97 Prasītāja apgalvo, ka visos trijos apstrīdētā lēmuma motīvos, uz kuriem ECB balstījās, atsakoties pilnībā apmierināt tās lūgumu, ir pieļautas acīmredzamas kļūdas vērtējumā.
- 98 Attiecībā uz Vispārējās tiesas veicamās pārbaudes par šo motīvu pamatotību apjomu – tā kā ECB ir rīcības brīvība un līdz ar to plaša novērtējuma brīvība, izvēloties piešķirt vai nepiešķirt Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā paredzēto atkāpi, minētā pārbaude nedrīkst mudināt Vispārējo tiesu ECB vērtējumu aizstāt ar savējo, bet gan šādas pārbaudes mērķis ir pārliecināties, ka apstrīdētais lēmums nav balstīts uz materiāli neprecīziem faktiem un ka tajā nav pieļauta neviena tiesību kļūda, ne arī acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana (skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūlijs, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 99 Tomēr no pastāvīgās judikatūras izriet, ka gadījumos, kad iestādēm ir šāda novērtējuma brīvība, Savienības tiesību sistēmas sniegto garantiju ievērošanai administratīvajos procesos ir vēl jo būtiskāka nozīme. Viena no Savienības tiesību sistēmā sniegtajām garantijām administratīvajos procesos it īpaši ir labas pārvaldības princips, kas ir piesaistīts kompetentās iestādes pienākumam rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus atbilstošos lietas apstākļus (skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūlijs, *Crédit agricole/ECB*, T-758/16, EU:T:2018:472, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 100 Vispārējā tiesa norāda, ka prasītājas argumentāciju var sadalīt trijās daļās, ar kurām tiek apstrīdēta apstrīdētā lēmuma motīvu pamatotība attiecībā, pirmām kārtām, uz ārkārtas pārdošanas riska vērtējumu (apstrīdētā lēmuma 2.2.2. punkts), otrām kārtām, uz centrālās valdības kredītkvalitātes vērtējumu (apstrīdētā lēmuma 2.2.1. punkts) un, trešām kārtām, uz prasītājas riska darījumu ar CDC koncentrācijas līmeni (apstrīdētā lēmuma 2.2.3. punkts).
- 101 Trešā pamata pirmajā daļā prasītāja apgalvo, ka ECB nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti atbilstoši šā sprieduma 99. punktā atgādinātajai judikatūrai, jo, vērtējot ārkārtas pārdošanas risku, tā nav ņēmusi vērā regulēto uzkrājumu pazīmes. Pirmkārt, regulētie uzkrājumi divkārtšās valsts garantijas dēļ esot drošs patvērumus krīzes gadījumā. Otrkārt, regulētie uzkrājumi būtiski atšķiroties no citiem ārējiem resursiem, piemēram, parāda vai parastajiem noguldījumiem, tādēļ, ka tos bilances ziņā raksturojot strukturāls līdzsvars starp centralizētajiem regulētajiem noguldījumiem un tādas pašas summas parādiem CDC. Treškārt, regulēto uzkrājumu apjoms esot atkarīgs nevis no kredītiestādes stratēģijas, bet no faktoriem, kas ir ārpus tās kontroles, jo šī iestāde rīkojoties tikai kā tranzīta līdzeklis starp noguldītāju un CDC. Ceturtkārt, to, ka regulētie uzkrājumi nerada sviras risku, apstiprinot EBI ziņojums, kā arī Savienības likumdevējs, kas Regulas Nr. 575/2013 reformas laikā esot ieviesis pilnīgu atbrīvojuma mehānismu.
- 102 Turklāt prasītāja atsaucas uz argumentāciju, ko tā sniedza saistībā ar pirmo pamatu, un atkārti savu argumentāciju, saskaņā ar kuru, pirmām kārtām, ECB nav pierādījusi, kādā ziņā tas pats desmit dienu korekcijas laikposms ir likviditātes risks saistībā ar sviras rādītāja vērtējumu, lai gan tas tāds nav saistībā ar likviditātes rādītāja vērtējumu, un, otrām kārtām, hipotēze, uz kuru ECB balstās un kura attiecas uz [noguldījumu] masveida izņemšanas (*bank run*) risku 10–30 % apmērā mazāk nekā piecu dienu laikā, nav pārbaudāma, un tai nav nozīmes.
- 103 ECB norāda, ka tā ir ņēmusi vērā regulēto uzkrājumu īpašās pazīmes. Pirmkārt, regulēto uzkrājumu īpašā drošība esot saistīta ar ieguldītā kapitāla zaudēšanas riska neesamību, un tā neietekmējot [noguldījumu] masveida izņemšanas risku, kurš izrietot no šādu noguldījumu īpašās likviditātes. Otrkārt, regulēto uzkrājumu bilances līdzsvars neietekmējot sviras risku un katrā ziņā esot relatīvs. Treškārt, prasītāja kļūdaini apgalvojot, ka tai neesot nekādas ietekmes uz regulēto uzkrājumu apjoma pieaugumu, jo šo uzkrājumu izplatīšana nozīmējot tās pozitīvu rīcību un tā to veicinot. Ceturtkārt, ECB noraida EBI atzinuma atbilstību un to grozījumu atbilstību, kas veikti saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 reformu.

- 104 ECB atsaucas arī uz argumentāciju, ko tā jau izklāstīja saistībā ar pirmo pamatu. Tā uzskata, ka ir pareizi novērtējusi ārkārtas pārdošanas risku, gaidot pozīciju ar *CDC* korekciju, un atkārtu savu apgalvojumu, saskaņā ar kuru skaitļi attiecībā uz [noguldījumu] izņemšanu 10–30 % apmērā piecu dienu laikā izriet no nesena piemēra. Tā norāda, ka ir pierādījusi, ka desmit dienu korekcijas termiņš var izraisīt sviras risku, un apgalvo, ka nav bijis tā, ka tikai šis viens kritērijs pamatoja apstrīdēto lēmumu. Visbeidzot tā uzsver, ka ir paskaidrojusi, kāpēc likviditātes riska vērtējums atšķiras sviras rādītāja vērtējumā un likviditātes rādītāja vērtējumā, ciktāl tas var pārsniegt “ārkārtīgas spriedzes apstākļus”, kuri paredzēti šajā pēdējā ziņā.
- 105 No apstrīdētā lēmuma fragmenta, kas rezumēts šā sprieduma 67. punktā, iziet, ka ECB galvenokārt balstījās uz diviem pamatojumiem, secinot, ka summas, kuras prasītājam bija jānodod *CDC*, radīja ārkārtas pārdošanas risku, proti, pirmām kārtām, uz šo uzkrājumu īpašo likviditāti un, otrām kārtām, uz neseno banku krīžu pieredzi.
- 106 Pirmkārt, ir jāuzsver, ka, piemērojot šā sprieduma 99. punktā minēto judikatūru, ECB bija rūpīgi un objektīvi jāpārbauda visi atbilstošie lietas apstākļi. Turklāt šā sprieduma 66. un 69. punktā izklāstīto iemeslu dēļ ECB, lai rīkotos atbilstoši 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 81. punktam, bija jāveic padziļināta regulēto uzkrājumu pazīmju analīze.
- 107 Šajā ziņā, pirmām kārtām, ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā nekādi nav minēta prasītājas norādītā regulēto uzkrājumu būtiskā pazīme, proti, “drošā patvēruma” statuss banku krīzes gadījumā.
- 108 Šo “drošā patvēruma” statusu juridiski pietiekami pierāda prasītājas sniegtie pierādījumi, kurus ECB turklāt nav apstrīdējusi savos procesuālajos rakstos.
- 109 Tādējādi prasītāja atgādina, ka *Cour des comptes* [Revīzijas palāta] (Parīze, Francija) publiskajā 2010. gada ziņojumā uzsvēra, ka “finanšu krīze atklāj[a] [*livret A*] pievilcību to noguldītāju acīs, kuri tiecas pēc lielākas piesardzības attiecībā uz saviem noguldījumiem”. Tāpat dienas laikraksta *Le Monde* 2009. gada 19. februāra izdevumā bija uzsvērts, ka “*livret A* 2008. gadā noguldītie neto līdzekļi sasniedza 18,7 miljardus EUR, vēsturisku līmeni, kas gandrīz trīs reizes pārsniedz iepriekšējo rekordu, kopsummai veidojot 139,2 miljardus EUR [2008.] gada decembra beigās, saskaņā ar datiem, kurus publicējusi [...] Francijas Banka”, un ka “*livret A* kopš finanšu krīzes sākuma ir izmantojusi savu drošā patvēruma statusu, kā arī augsto ienākuma likmi, kas laikposmā no 2008. gada 1. augusta līdz 2009. gada 1. februārim bija 4 %”.
- 110 No tā izriet, ka banku krīzes laikā regulētajos uzkrājumos noguldīto līdzekļu apjoms pieaug tā vietā, lai samazinātos Francijas noguldītāju izņemto uzkrājumu dēļ, jo minētie noguldītāji tātad dod priekšroku šādiem noguldījumiem.
- 111 Otrām kārtām, prasītāja būtībā tāpat pamatoti norāda, ka regulētie uzkrājumi maz spēj sekmēt pārmērīgas sviras veidošanos.
- 112 Šajā ziņā, kā Vispārējā tiesa uzsvēra 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 41. punktā, no Regulas Nr. 575/2013 90. apsvēruma, kā arī no definīcijām, kas ietvertas šīs pašas regulas 4. panta 1. punkta 93) un 94) apakšpunktā, izriet, ka pārmērīga svira attiecas uz situāciju, kurā kredītiestāde pārāk lielu savu ieguldījumu daļu finansē ar parādu palīdzību, nevis ar pašu kapitālu. Līdz ar to pastāv risks, ka kredītiestādei nebūs pietiekami daudz pašu kapitāla, lai segtu

prasījumus atmaksāt tās parādus, un tad tai būtu steidzami jāpārdod noteikti savi aktīvi. Sviras limeņa steidzama samazinājuma negatīvās sekas finanšu krīzes laikā Regulas Nr. 575/2013 90. apsvērumā ir izklāstītas šādi:

“[...] Tas palielināja lejupējo spiedienu uz aktīvu cenām, radot turpmākus zaudējumus iestādēm, un šie zaudējumi savukārt izraisīja iestāžu pašu kapitāla turpmāku samazināšanos. Galīgais šīs negatīvās tendences rezultāts bija kredītresursu pieejamības samazināšanās reālajai ekonomikai, kā arī dziļāka un ilgstošāka krīze.”

- 113 Atšķirībā no noguldījumiem, kuri ir brīvi atstāti kredītiestāžu rīcībā un kurus var izmantot dažādos ieguldījumos, tostarp ieguldījumos problemātiskos vai nelikvīdos aktīvos, tādējādi veidojot pārmērīgu sviru, šajā lietā ir runa par summām, kas prasītājam ir jānodod *CDC* un kas tādējādi nevar tikt ieguldītas problemātiskos vai nelikvīdos aktīvos.
- 114 Visbeidzot, trešām kārtām, ir jānorāda, ka atšķirībā no parastajiem noguldījumiem, uz ko attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/49/ES (2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām (OV 2014, L 173, 149. lpp.), kurā ir paredzēta vienīgi noguldītāju aizsardzība, izmantojot fondu, ko finansē kredītiestādes, uz summām, kuras kredītiestādēm ir jānodod *CDC*, attiecas divkārsa Francijas Republikas garantija. 2008. gada 30. decembra labojošā finanšu likuma Nr. 2008-1443 attiecībā uz 2008. gadu (2008. gada 31. decembra *JORF*, 20518. lpp.) 120-I pantā, uz ko ir atsauce *CMF* L.221-7-V pantā, ir paredzēta valsts garantija pret iespējamu *CDC* saistību neizpildi ne tikai attiecībā uz noguldītājiem, bet arī par labu kredītiestādēm.
- 115 Otrkārt, ņemot vērā šā sprieduma 107.–114. punktā paskaidrotos elementus, ir jāuzskata, ka pamatojums attiecībā uz regulēto uzkrājumu īpašo likviditāti pats par sevi neļauj pierādīt tā ECB secinājuma pamatotību, kas attiecas uz izrietošo ārkārtas pārdošanas risku.
- 116 Lai gan šī likviditāte tik tiešām var sekmēt to, ka noguldītāji izņem šajos uzkrājumos noguldītos līdzekļus, no prasītājas izvirzītajiem pierādījumiem arī izriet, ka minētā likviditāte tāpat ir daļa no to “drošā patvēruma” statusa krīzes situācijās. Tā dod iespēju noguldītājiem nodrošināt vienlaikus likvidu – tādu, kas tiem ļauj izņemt līdzekļus un veikt maksājumus līdzīgi kā no norēķinu konta, – un ar augstu drošības līmeni apveltītu instrumentu, kā ir atgādināts regulēto uzkrājumu uzraudzības iestādes gada ziņojumā, saskaņā ar kuru “2011. gadā, lai gan finanšu tirgos bija vērojama pieaugoša nedrošība un svārstīgums, tradicionālā drošība, kas piešķirta valsts garantētam noguldījumam, kurš ir pilnīgi likvīds un kura ienākums ir atbrīvots no nodokļiem, sekmēja tā pievilcību”.
- 117 No tā izriet, ka šā motīva pamatotība galvenokārt ir atkarīga no ECB pamatojuma attiecībā uz neseno banku krīžu pieredzi.
- 118 Šajā ziņā, treškārt, ir jānorāda – no apstrīdētā lēmuma un no ECB atbildēm uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem izriet, ka tā balstījās uz vienu piemēru, lai secinātu, ka “nesenās banku krīzes parādīja, ka notiek [noguldījumu] masveida izņemšana”. Divkārt atbildot uz jautājumu saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem, ECB ar konfidencialitāti saistītu iemeslu dēļ nevēlējās atklāt tās kredītiestādes identitāti, uz kuru tā atsaucās. Tā tomēr savās atbildēs paskaidroja to noguldījumu būtiskās iezīmes, uz kuriem attiecās masveida izņemšana. Esot runa par beztermiņa noguldījumiem, kas atbilst no Direktīvas 2014/49 transponēšanas izrietošajam garantiju mehānismam par labu noguldītājiem.
- 119 Lai piemērs, kuru ECB bija ņēmusi vērā, būtu atbilstīgs regulēto uzkrājumu pazīmju padziļinātājā analizē, kura tai bija jāveic, noteikti bija nepieciešams, lai tas attiektos uz noguldījumiem, kas ir pietiekami tuvi noguldījumiem, kuri veikti kā regulētie uzkrājumi.
- 120 Ņemot vērā ECB sniegto informāciju, Vispārējā tiesa uzskata, ka tas tā nebija.

- 121 Šajā ziņā ir jānorāda, ka attiecībā uz pārmērīgas sviras veidošanas sekmēšanu tas, ka ECB minēja, ka bija runa par beztermiņa noguldījumiem, ietver attiecīgo kredītiestāžu rīcības brīvību minēto noguldījumu izmantošanā, tostarp problemātiskos vai nelikvīdos aktīvos. Tādā ziņā šā sprieduma 111.–113. punktā izklāstīto iemeslu dēļ šāds piemērs atšķiras no šajā lietā aplūkojamajiem noguldījumiem, kuri prasītājam ir jānodod *CDC*.
- 122 Turklāt ir jākonstatē, ka pastāv vēl otra atšķirība starp piemēru, ko ņēma vērā ECB, un regulētajiem uzkrājumiem; šī atšķirība attiecas uz to, kā noguldītāji uztver savu noguldījumu drošību, un līdz ar to iespējamību, ka krīzes gadījumā tie tiek masveidā un pēkšņi izņemti. Šā sprieduma 114. punktā izklāstīto iemeslu dēļ vienīgi no Direktīvas 2014/49 transponēšanas izrietošās sistēmas piemērošanu nevar uzskatīt par tādu, kuras pazīmes ir pietiekami tuvas regulētajiem uzkrājumiem, kas, kā tika uzsvērts šā sprieduma 107.–110. punktā, tiek uztverti kā “drošs patvērums” krīzes situācijā.
- 123 Šajos apstākļos ir jāsecina, ka prasītāja pamatoti pārmet ECB, ka tā nav izpildījusi savus pienākumus atbilstoši šā sprieduma 99. punktā atgādinātajai judikatūrai, saistībā ar ārkārtas pārdošanas riska vērtējumu neņemot vērā visas regulēto uzkrājumu pazīmes. Tādējādi trešā pamata pirmā daļa ir jāapmierina.
- 124 Turklāt šā sprieduma 69. punktā izklāstīto iemeslu dēļ no tā ir jāsecina, ka ECB nav pareizi piemērojuši 2018. gada 13. jūlija sprieduma *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472) 81. punktu, saskaņā ar kuru tai sava analīze bija jāpamato ar regulēto uzkrājumu pazīmēm. Līdz ar to arī pirmā pamata trešajā daļā šajā ziņā izvirzītā argumentācija ir jāapmierina.
- 125 Motīvs, kas minēts apstrīdētā lēmuma 2.2.2. punktā, tātad ir prettiesisks.
- 126 Ņemot vērā ECB piemēroto metodoloģiju, ir jāuzskata, ka motīvi, kas minēti apstrīdētā lēmuma 2.2.1. un 2.2.3. punktā, – attiecīgi par centrālās valdības kredītkvalitāti un riska darījumu ar *CDC* koncentrācijas līmeni – pat ja pieņemtu, ka tie nav prettiesiski, neļāva pamatot prasītājas lūguma noraidījumu. Pamatojoties uz minēto metodoloģiju, ja tiktu ņemti vērā vienīgi šie motīvi, tas neliktu atteikt prasītājam visas Regulas Nr. 575/2013 429. panta 14. punktā paredzētās atkāpes piemērošanu.
- 127 Līdz ar to ir jāapmierina šī prasība, atceļot apstrīdēto lēmumu, ciktāl ECB liedza prasītājam atļauju no tās sviras rādītāja aprēķina izslēgt 34 % no tās riska darījumiem ar *CDC*, un nav jāvērtē prasītājas izvirzītie argumenti attiecībā uz pārējiem motīviem, izņemot to, kurš minēts apstrīdētā lēmuma 2.2.2. punktā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 128 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā ECB spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

- 1) **Atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) 2019. gada 3. maija Lēmumu ECB-SSM-2019-FRCAG-39, ciktāl tajā *Crédit Lyonnais* tika liegta atļauja no tās sviras rādītāja aprēķina izslēgt 34 % no tās riska darījumiem ar *Caisse des dépôts et consignations*.**

2) ECB atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Tomljenović

Schalin

Nōmm

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 14. aprīlī.

[Paraksti]